

[Glensgård]

de stået fast på hr. Poul Schlüters ord fra dengang.

Men vi har andre problemer, når vi skal diskutere finanslovsforslag. Vi har jo problemer med, hvorledes vi rent faktisk forbruger vore penge, og jeg skal sige tak til finansministeren, fordi finansministeren i hvert tilfælde på tre områder har givet os en klar oversigt over, hvor mange penge vi bruger.

For de godt 40.000 mennesker, som bor på Grønland, betaler vi 1.894.014.630 kr.; det var før ændringsforslagene, så der kan være nogle ganske få udsving, og der var vist noget med et par hundrede kroner, men det er nok småting i denne forbindelse. Altså, ca. 1,9 mia kr. bruger vi på at understøtte grønlanderne.

Til Færøerne er vi knap så large – nu ligger de jo heller ikke så langt herfra – dér bruger vi kun 467.306.870 kr. Færøerne, som jo med deres eget flag og deres egen kultur for så vidt ikke er en del af samfundet, men som er en del af det danske rige, optræder de samfundsmæssigt? Er det således, at færingerne siger: vi vil gerne hjælpe den danske nation, vi vil gerne forske efter olie? Nej, tværtimod, færingerne siger: vi vil ikke forske efter olie, for sæt vi fandt olie, så ville vi ødelægge vores kultur heroppe på Færøerne. Og det kan jeg da godt forstå. Så længe danskerne fortsat er interesserede i blot at give midler til Færøerne, hvorfor skulle de så selv begynde at have ulempe med at skaffe sig penge?

Der var en venstremand, som i går talte om, at det var vigtigt, at vi også gav penge til Sydslesvig. Finansministeren har også fået regnet ud, hvor meget vi rent faktisk betaler til Sydslesvig, nemlig 174.714.900 kr. Det er det beløb, vi sender til Sydslesvig hvert evigt eneste år; det er i hvert fald det eksakte beløb, vi sender derned i 1981.

Men der er noget oven i disse beløb, som finansministeren ikke har taget med. Jeg vil gerne spørge finansministeren, om det er muligt for ham at give et skøn over, med hvor meget vi derudover bidrager til de tre dele af Danmark. Hvor meget bidrager vi med i undervisningssektoren, i sygehussektoren og i socialektoren ud over de beløb, der er opgivet her? Kan vi bare få et skøn over det for de tre dele af landet? Er der tale om, at vi derudover bruger 150 eller 200 mill. kr., eller

på hvilket niveau ligger det? Det vil jeg bede finansministeren give et skøn over.

For det er rigtigt, som hr. Flygaard sagde – hr. Flygaard har jo sagt lidt fornuftigt – den 29. marts 1974, Folketingsstidende 1973–74, 2. samling, sp. 4516:

»Det er rigtigt, at man skal gøre dagens gerning, men hvis man i sin iver for at gøre denne ikke får tid til at afstikke linjerne for en mere langsigtet politik; kommer der ikke nogen linje i regeringens politik og derfor heller ikke nogen løsning på de økonomiske problemer, som det danske samfund står over for.«

Det er rigtigt, det er hr. Flygaards ord, men det bliver de ikke mindre rigtige af. Hr. Flygaard har i denne lille sætning sagt, at det ikke nytter noget, at vi her i folketinget konstant beskæftiger os med, hvad der foregår i går, i dag og i morgen; vi skal også se på problemerne for fremtiden. Så vil jeg gerne med de ord i hu sige til hr. Flygaard, at når vi skal se på problemerne for fremtiden, nytter det ikke noget, at Danmarks retsforbund i den grad er regeringens støtte.

Jeg forstår godt, at hr. Flygaard er utilfreds – vi ser jo ved jævnlige afstemninger i folketinget, at han ikke er enig med den øvrige gruppe – med at måtte sidde i finansudvalget uden at være forligsparti, men det behøver da ikke at føre til, at han overhaler forligspartierne i sin iver for at hjælpe regeringen. For er der én ting, man kan være helt sikker på i regeringen, er det, at der altid er én stemme for regeringens aktstykker. Det er ikke sikkert, det er en socialdemokratisk, men der er altid én, nemlig hr. Flygaards.

Hvis man så skal kigge en lille smule på fremtiden, vil vi altså rent faktisk se, at med den politik, regeringen har lagt op til, vil vi få et fremtidigt samfund, hvor det offentlige i den grad bestemmer alt, hvad vi skal foretage. Vi kan snart ikke slå – og jeg skal ikke citere, hvad vi ikke kan – men det kan vi faktisk ikke, før miljøministeren kommer frem og siger: nu må jeg spørge miljørådet.

Ja, vi havde jo en kæmpesag i sommer: miljøministeriet, miljøstyrelsen, miljøministeren var involveret i, om man skulle lægge plastic over sin mødding. Jeg må dog sige til miljøministerens gunst, at han nåede frem til, at når man havde en bondegård, var man ikke forpligtet til at sørge for, hver gang koen havde gjort en klat, at fare ud med en